

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) T. K., b) nezl. B. Š., c) nezl. S. Š., d) nezl. D. Š., e) nezl. M. Š., f) nezl. Ch. Š.**, žalobci b) – f) zastoupeni žalobkyní a), právně zastoupených JUDr. Petrem Tandlerem, advokátem se sídlem Liberec 1, nám. Dr. E. Beneše 3/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 65 Az 409/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2005, č.j. OAM-1654/VL-10-11-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 9. 2006, č. j. 65 Az 409/2005 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále též „stěžovatelé“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „Krajský soud“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 8. 2005, č.j. OAM-1654/VL-10-11-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu bylo zastaveno řízení ve věci žádosti o udělení azylu, kterou podala žalobkyně a) i jako zákonná zástupkyně za nezl. žalobce b) – f), z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení azylu podle ust. § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném v době rozhodování o věci (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že žalobci jsou státními příslušníky Slovenské republiky, tedy členského státu Evropské unie, a podle Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům států Evropské unie (dále jen „Protokol“), jež je dle článku 311 Smlouvy o založení Evropského společenství její nedílnou součástí, jsou členské státy Evropské unie s ohledem na úroveň ochrany lidských práv a svobod navzájem považovány jako bezpečné země původu pro všechny právní a praktické účely ve vztahu k azylové problematice. Současně ve vztahu ke Slovenské republice nenastal žádný z případů předvídaných cit. Protokolem proto, aby žalovaný mohl žádost zvažovat nebo přijmout k dalšímu zpracování. Na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žádost žalobců o udělení azylu v České republice jako členského státu Evropské unie je podle ust. § 10a písm. a) zákona o azylu nepřipustná.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2005 podala žalobkyně a) za sebe a nezl. žalobce b) – f) v zákonné lhůtě žalobu. Rozhodnutí napadla ve výroku o zastavení řízení pro nepřipustnost podle ust. § 25 písm. h) zákona o azylu. V žalobě pouze uvedla, že jí nebylo v rozhodnutí přesně a jasně odůvodněno neudělení azylu, žalovaný správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn úplný skutkový stav a z těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné.

Krajský soud v Ostravě předmětnou žalobu jako nedůvodnou rozsudkem zamítl. Po zhodnocení všech důkazů dospěl k závěru, že v řízení před žalovaným správním orgánem nedošlo k žádnému porušení ustanovení správního řádu, skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem. Obsah správního spisu dokládá, že žalovaný si opatřil veškeré potřebné podklady pro své rozhodnutí a z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů na základě kterých rozhodoval. Ze spisového materiálu bylo prokazatelně zjištěno, že žalobci jsou státními příslušníky Slovenské republiky, která dne 1. 5. 2004 přistoupila k Evropské unii, současně s Českou republikou. V projednávané věci bylo správně užito zákona o azylu, neboť při rozhodování o žádosti o udělení azylu příslušníka jiného členského státu, Protokol ani jiný pramen komunitárního práva neupravuje postup státního orgánu členského státu a je tedy nutné v tomto směru vycházet z příslušných vnitrostátních právních předpisů.

Rozsudek Krajského soudu napadla žalobkyně a) i jako zákonná zástupkyně za nezl. žalobce b) – f) včas podanou kasační stížností, s odkazem na možnost výjimečného udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť jejich životní situace je ve státu původu, i když Slovenská republika je členem Evropské unie, se zřetelem na jejich rasový původ neúnosná. Stěžovatelka dále požádala o přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření pokládá nově uváděné skutečnosti v podané kasační stížnosti za naplňující ust. § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje odmítnutí kasační stížnosti z důvodu nepřipustnosti.

Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Stěžovatelé v kasační stížnosti opírají důvod, pro který jim měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, o špatnou životní situaci podmíněnou jejich rasovým původem, který však neuplatnili v řízení před Krajským soudem, ač je zřejmé, že tak učinit mohli. V řízení o kasační stížnosti nelze uplatnit důvod pro udělení azylu dosud neuplatněný, pokud stěžovatelé měli možnost k jeho uplatnění v soudním řízení. Opírá-li se kasační stížnost výhradně o nové důvody popírající správnost rozhodnutí Krajského soudu či žalovaného, jde o důvody kasační stížnosti, který jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné, neboť je stěžovatelé neuplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohli. Jelikož kasační stížnost stěžovatelů neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřipustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelů podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

